

21
06

KUNSTHAL MECHELEN

31
08 '25

Miss
of
going
Home

• WAYS OF GOING HOME •

In the novel *Ways of Going Home*, Chilean writer Alejandro Zambra weaves personal stories into political narratives. In this first-person account of the Pinochet regime, the author moves fluidly between childhood impressions and retrospective reflections on community dynamics. At one point, the narrator recalls a day spent walking for hours, hoping to get “absolutely and happily lost,” as he once did as a child. However, his attempt reaches its limits as memory—experienced as a bodily faculty—repeatedly guides him back home. “There are times,” he concludes, “when, no matter how hard we try, we discover that we don’t know, that we can’t get lost. And perhaps we miss the time when we could get lost. The time when all the streets were new.”

Exploring the practices of Angyvir Padilla, Anthony Ngoya, Benjamin Mengistu Navet, and Clémentine Coupau, this exhibition borrows the title of Zambra’s novel, treating it as a resonant metaphor connecting threads within their works. It evokes the recurring presence of enveloping forms and materials, improvised carriers for personal memories, and territorial references in their work. The title also reflects the artists’ collective decision to share the prize awarded through the Ernest Albert Invitational—opting for a group exhibition that explores forms of kinship among their practices, rather than showcasing individual clusters of work. Here, “home” can be understood as a temporary shelter, a site of belonging, or a marker of displacement, balancing between zones of familiarity and phantasmagoria.

Ways of Going Home is de titel van een roman van de Chileense schrijver Alejandro Zambra. In het boek verweeft hij persoonlijke herinneringen met de politieke realiteit van het regime van Pinochet. Hij schrijft in de ik-vorm en schakelt moeiteloos tussen jeugdherinneringen en een terugblik op de dynamiek in de samenleving. Op een bepaald moment beschrijft hij hoe hij als kind urenlang door de stad dwaalde, in de hoop om “absoluut en gelukkig verloren” te lopen. Maar als volwassene lukt dat niet meer: zijn geheugen – bijna als een lichamelijk instinct – brengt hem telkens terug naar huis. Uiteindelijk beseft hij: “Er zijn momenten waarop we, hoe hard we ook proberen, ontdekken dat we niet verloren kunnen lopen. En misschien missen we juist die tijd waarin we dat wél konden. De tijd waarin elke straat nog nieuw was.”

De tentoonstelling ontleent haar titel aan Zambra's boek om het werk van vier kunstenaars te verbinden: **Angyvir Padilla, Anthony Ngoya, Benjamin Mengistu Navet en Clémentine Coupau**. Het is een metafoor voor terugkerende thema's in hun werk: de aanwezigheid van persoonlijke herinneringen, verwijzingen naar plaatsen en materialen die een gevoel van thuishoren oproepen. Ook staat de titel symbool voor hun gezamenlijke beslissing om de prijs van de **Ernest Albert Invitational** te delen. Zo ontstaat geen individuele wedstrijd, maar een gezamenlijk verhaal.

— Laila Melchior
Curator Ernest Albert Invitational 2025:
Ways Of Going Home

• BENJAMIN MENGISTU NAVET •

The giant flag *100 mins with Eastman* (2024) by Benjamin Mengistu Navet opens the exhibition. Draped from the ceiling rather than hoisted high, the work hovers above a white carpet, inviting visitors to remove their shoes and step inside to examine its details. Part of Navet's ongoing research into the legacy of Black queer composer Julius Eastman (1940–1990), the flag was created using motifs and fragments contributed by students from a school in Leuven, where the artist led a workshop. With a background in fashion, Navet frequently employs textiles to investigate relationships and forms of production. In *Untitled 3* (2023), also on view in the exhibition, he explores the tension between traditional and industrial weaving techniques, testing the boundary between craftsmanship and manufacture. By cutting irregular fringes into the outer layer of an industrially produced textile, he brings forward its pictorial qualities. This disruption partially reveals the piece's back layer, where the artist's name appears in several alphabets—including Amharic, a nod to his Ethiopian heritage. The gesture raises questions of uniqueness, improvisation, identity, and value assignment to factory-grade materials.

De enorme vlag *100 mins with Eastman* (2024) van Benjamin Mengistu Navet opent de tentoonstelling. In plaats van de vlag hoog te hijsen, hangt ze als een zacht, golvend doek van het plafond, boven een wit tapijt. Bezoekers worden uitgenodigd om hun schoenen uit te doen en dichterbij te komen om de details te ontdekken.

De vlag maakt deel uit van Navets lopende onderzoek naar het erfgoed van de Black queer componist Julius Eastman (1940–1990). Voor dit werk werkte hij samen met studenten van een school in Leuven. Tijdens een workshop creëerden zij samen motieven en fragmenten die in de vlag verwerkt zijn.

Vanuit een achtergrond in mode gebruikt Navet vaak textiel als middel om relaties en productieprocessen te onderzoeken. In ***Untitled 3*** (2023) verkent hij de spanning tussen ambachtelijke en industriële weeftechnieken. Door kriskras franjes in de onderste, industrieel gemaakte, laag te knippen, brengt hij als het ware een verborgen, meer persoonlijke laag aan het licht. Hier ontdek je zijn naam in verschillende alfabetten aangebracht, waaronder het Arnaars, een subtiële verwijzing naar zijn Ethiopische roots. Met deze ingreep stelt Navet vragen over uniciteit, identiteit, improvisatie en het waardeoordeel over industriële materialen.

• SARAH DUBY & LEÏLA PILE •

Extending the concept of home as a sphere of hospitality, Benjamin Mengistu Navet invited Sarah Duby and Leïla Pile—close friends and artists with whom he has regularly exchanged since arriving in Belgium. Duby and Pile contributed works selected from a list of formative inspirations Navet shared with them. Duby's ***Voice Note*** series (2024) are deep dives into colour. The work is a study into the capacity to embrace and generate space through the dispersion of light, experimenting with painted surfaces and glazed porcelain.

The first explores its capacity to both embrace and generate space, while the series reflects on the dispersion of light, experimenting with painted surfaces and glazed porcelain. In turn, Pile's weavings and drawings arise from her ongoing effort to translate bodies and spaces through her practice. Drawing on pre-modern systems of notation and measurement, she uses the fathom and the foot—units based on the human body—as the foundation for a methodology where she performs her own presence in spaces. The two hand-loomed ribbons presented here translate the maximum width and length of the Villa Empain in Brussels into units of her foot and half-fathom, the latter equivalent to the distance from sternum to fingertips. ***Notation 2017 pas, Liège*** (2024) transcribes her path from the city center to an art gallery, beginning at the former site of the Saint Lambert Cathedral, which was destroyed during the Liège Revolution in 1794.

Omdat thuis ook een gastvrije plek is, nodigde Benjamin Mengistu Navet twee goede vrienden en kunstenaars uit: **Sarah Duby en Leïla Pile**. Sinds zijn verblijf in België staat hij geregeld met hen in contact. Voor deze tentoonstelling tonen ze elk werk dat voortkomt uit de gesprekken en thema's die ze samen delen. Sarah Duby toont haar reeks ***Voice Notes*** (2024) waarin ze de kracht van kleur onderzoekt. De werken gaan over de manier waarop kleur een ruimte kan oproepen én omarmen. Bovendien speelt Duby met licht en experimenteert met geschilderde oppervlakken en geglazuurde keramiek.

Leïla Pile's gewoven werken en tekeningen komen voort uit haar fascinatie om lichamen en ruimtes tastbaar te maken. Ze laat zich inspireren door oude meeteenheden gebaseerd op het menselijk lichaam zoals de vadem (de afstand tussen de vingertoppen wanneer je beide armen spreidt) of de voet. Zo ontwikkelt ze een heel persoonlijke manier om haar aanwezigheid in een ruimte zichtbaar te maken. In de tentoonstelling presenteert ze twee handgeweven linten die de maximale lengte en breedte van Villa Empain in Brussel vertalen naar haar eigen lichaamsmaten – namelijk haar voet en een halve vadem (de afstand van haar borstbeen tot aan haar vingertoppen). Daarnaast toont ze ***Notation 2017 pas, Liège*** (2024), waarin ze de weg vastlegt die ze te voet heeft afgelegd van het stadscentrum van Luik naar een kunstgalerie. Ze begint die wandeling bij de plek waar vroeger de Sint-Lambertuskathedraal stond, een gebouw dat werd afgebroken na de Luikse Revolutie van 1794. Met haar werk tekent ze zo letterlijk haar eigen trajecten uit in tijd en ruimte.

• ANGYVIR PADILLA •

The dilution of familiar situations over physical distances is a recurring theme in Angyvir Padilla's practice. Venezuelan by birth, Padilla often investigates personal memory in relation to the condition of living in displacement. Her installation ***Lo que no parece importante pero siempre está ahí*** (2023) presents 3D-printed miniatures displayed on a platform of blue sand. Creating an ethereal atmosphere, the work gives material form to a selection of objects based on photographs taken by her mother from the apartment where Padilla grew up in

Caracas. In a similar vein, ***Querencia*** (2024) consists of two window frames replicating those in her grandmother's house in the Venezuelan countryside. Made of glass, the slatted louvres are covered with photographs of the garden and a matte layer, transforming the windows into a metaphorical threshold—allowing light to enter while simultaneously exposing the home's interior to the outside world, a tension gesturing toward contemporary concerns around security and vulnerability. In ***Home Unfoldable Home*** (2023), family photographs acquire a ghostly presence. After being soaked in paraffin, they become unreadable and are draped from metal structures attached to the walls. Using materials such as synthetic resin and other petroleum-based products, Padilla evokes the roots of the political crisis that has driven millions to migrate from her home country. In ***Leftovers (lovers)*** (2014), the artist addresses immigration through the lens of intimacy and care. For this early work, Padilla collected used bed sheets from a hotel near her former residence in northern Brussels—a neighbourhood where many Latin American sex workers also lived and worked. Though social contact between them was limited, the diffuse shared context fostered a quiet sense of conviviality that made the artist feel less alone upon her arrival in a new city. The gesture of hanging these sheets as curtains exposes their traces of use, rendering visible the often-overlooked transactions of intimacy and affection embedded in everyday life.

De allá, para acá y de otros lados (2021) is an installation composed of precarious metal structures resembling a playground, covered

in clay. The ensemble—featuring arches and a giant hopscotch—was activated by a performance during the exhibition opening and remains partially accessible through the piece's soundscape. Accompanying the installation throughout the show, the audio track features songs by Simón Díaz, a popular Venezuelan folk singer whose soothing melodies are often sung to ease the harsh conditions of field labour. The work alludes to *Rayuela*, the non-linear novel by Argentinian writer Julio Cortázar, which follows its main character's displacements between Europe and Latin America. Though the origins of the universal game of hopscotch are unclear, Angyvir Padilla focuses on its core elements—leap, balance, and the symbolic trajectory from earth to paradise—reimagining it as a metaphor for life, where past, future, and mysticism coexist.

Angyvir Padilla, geboren in Venezuela, onderzoekt hoe persoonlijke herinneringen verweven zijn met het gevoel van ontheemding. In haar installatie ***Lo que no parece importante pero siempre está ahí*** (2023) – wat vrij vertaald betekent: *Wat niet belangrijk lijkt, maar er altijd is* – toont ze miniatuurvoorwerpen, 3D-geprint en uitgestald op een platform van blauw zand. Ze creëert hiermee een dromerige sfeer die tastbaar maakt wat anders ongrijpbaar blijft. De objecten zijn gebaseerd op foto's die haar moeder maakte vanuit het appartement in Caracas waar Padilla opgroeide.

Het werk ***Querencia*** (2024) borduurt hierop voort. De installatie bestaat uit twee raamkozijnen, gemaakt naar het voorbeeld van de ramen in het huis van haar grootmoeder op

het Venezolaanse platteland. De glazen lamellen zijn bedekt met foto's van de tuin en een matte laag die het zicht belemmert. Daardoor worden de ramen een symbolische drempel: ze laten licht binnen, maar geven tegelijk het intieme interieur prijs aan de buitenwereld. Een beeld dat de spanning tussen geborgenheid en kwetsbaarheid tastbaar maakt – iets wat vandaag voor veel mensen herkenbaar is.

In ***Home Unfoldable Home*** (2023) krijgen familieportretten een spookachtige verschijning. Padilla weekte de foto's in paraffine, waardoor ze onleesbaar werden, en hing ze als kwetsbare sluiers aan metalen structuren tegen de muur. Door gebruik te maken van synthetische hars en andere materialen op basis van aardolie, verwijst ze naar de economische en politieke crisis in Venezuela die miljoenen mensen ertoe heeft aangezet hun land te verlaten.

In ***Leftovers (lovers)*** (2014), benadert Padilla migratie vanuit het oogpunt van intimiteit en zorg. Ze verzamelde gebruikte lakens uit een hotel dichtbij haar toenmalige woning in Brussel-Noord – een wijk waar ook veel Latijns-Amerikaanse sekswerkers leven en werken. Hoewel er weinig direct contact was, zorgde dit voor een stille vorm van verbondenheid. Het gaf de kunstenaar bij haar aankomst in de nieuwe stad een minder eenzaam gevoel. Door de lakens als gordijnen op te hangen en zo de sporen van gebruik zichtbaar te maken, eert ze de stille, alledaagse gebaren van nabijheid die vaak over het hoofd worden gezien.

De allá, para acá y de otros lados (2021) is een speelse installatie die bestaat uit fragiele metalen structuren die doen denken aan een speelplein, bedekt met klei. Tijdens de opening

van de tentoonstelling wordt het werk tot leven gebracht tijdens een performance. Ook nadien blijft het levendig door de geluidsband die bij het werk hoort. Die audiotrack speelt onder andere liedjes van Simón Díaz, een populaire Venezolaanse volkszanger. Zijn troostende melodieën worden vaak gezongen om het harde werk op het veld dragelijker te maken. Het werk verwijst naar *Rayuela* (Hinkelspel), de bekende niet-lineaire roman van de Belgisch-Argentijnse schrijver Julio Cortázar, waarin de hoofdpersoon heen en weer reist tussen Europa en Latijns-Amerika. Hoewel de oorsprong van het hinkelspel onduidelijk is, zoomt kunstenaar Angyvir Padilla in op de essentie van het spel: springen, evenwicht bewaren, en het symbolische traject van aarde naar paradijs. Ze gebruikt het als metafoor voor het leven – een spel waarin verleden, toekomst en mystiek door elkaar lopen.

• ANTHONY NGOYA •

The reference to children's playgrounds also appears in one of Anthony Ngoya's works: *Swing* (2024) is a structure from which two steel lanterns are suspended. The objects are lit by electric light bulbs that faintly project images from photographs transferred onto the plexiglass sides. Working with found materials and family archives, Ngoya reinterprets personal stories, freeing them from the particularities of a delimited self. His paintings convey abstract features, distorted images, and collective atmospheres instead. Borrowing images from family albums, Ngoya typically chooses the backgrounds or surroundings of an image over its main subjects, depicting details such as a

pair of sandals on a mat or a faceless bust. These entry points act like clues—keys for decoding a collective reality rather than an individual one. They also reflect the artist's position in relation to his family's history, acknowledging that, born in France to Congolese parents, his account is distanced from the firsthand experience of displacement but can reflect aspects and echoes of it. This distance takes a formal dimension in his exploration of painting as a layered object. Applying printed transfers and paint on wood, he approaches fragments of memory collected from archives through successive coats. "He also experiments with textiles—transferring images onto them, dyeing, hanging, and layering them lightly to create filters that soften the flow of light and assert their materiality as phantasmal presences in space."

The installation *Tout va bien merci* (2024) alludes to a domestic interior where elements like a plastic straw mat and traditional carved chairs suggest a household of Black heritage. Projected on the wall, excerpts of audiovisual footage about Congo are edited together with the artist's family archive. Markers of different cultural registers are recognizable in the images, for instance in the contrast between those of family celebrations that, attended by multiple family members in Congo, are restricted to the nuclear family in France. In voice-over, a man narrates the story that took him from a fisherman's village in Congo to France, passing through Algeria—a trajectory traversed by socio-political and emotional contexts.

De verwijzing naar een speelplaats komt ook terug in één van de werken van Anthony Ngoya:

Swing (2024) is een constructie waaraan twee stalen lantaarns hangen. Door de gloeilampen in de lantaarns en de foto's aangebracht op de plexiglazen zijdes, worden vaag beelden geprojecteerd. Ngoya werkt met gevonden materialen en beelden uit familiearchieven, en herinterpreteert persoonlijke verhalen door ze los te maken van individuele details. Ngoya gebruikt vaak beelden uit familiealbums, maar richt zich meer op de achtergrond of omgeving van een foto dan op de hoofdpersonen: bijvoorbeeld een paar sandalen op een mat of een buste zonder gezicht. Deze fragmenten werken als aanwijzingen die helpen een werkelijkheid te begrijpen die meer collectief dan persoonlijk is. Ze laten ook zien hoe Ngoya, geboren in Frankrijk uit Congolese ouders, zijn familiegeschiedenis benadert: zijn verhaal ligt verder weg van de directe eigen ervaring, maar kan wel aspecten en echo's ervan weergeven. Ngoya onderzoekt in zijn schilderijen hoe deze afstand zich in vorm kan vertalen. Hij bouwt zijn werk laag per laag op, bestaande uit prints van archiefmateriaal en verf op hout. Zo krijgen die herinneringen letterlijk een tastbare, gelaagde vorm.

Hij experimenteert ook in textiel — door foto's over te dragen, de kleuren, de manier van hangen en verschillende lagen over elkaar te leggen. Op die manier worden ze een filter die het licht zachter maakt en verschijnt als een spookachtige aanwezigheid in de ruimte. In de installatie **Tout va bien merci** (2024) roept Ngoya een huiselijke sfeer op, met voorwerpen zoals een plastic rieten mat en traditioneel gesneden stoelen die doen denken aan een

huishouden met Afrikaanse roots. Op de muur worden videobeelden van Congo getoond, gecombineerd met filmpjes uit het familiearchief van de kunstenaar. Je ziet duidelijk het verschil tussen de levendige familiemomenten in Congo en het veel kleinere gezinsleven in Frankrijk. In een voice-over vertelt een man over zijn reis van een vissersdorp in Congo, via Algerije, naar Frankrijk – een tocht doorheen verschillende politieke en emotionele landschappen.

• CLÉMENTINE COUPAU •

Presenting miniatures of the rooms where she has lived for the past twelve years, *Affective Truths* (2023–25) by Clémentine Coupau is a series of works made from packaging boxes in which the artist received parcels or in which she transported her belongings numerous times over the years. Inspired by the centuries-old tradition of nun cells—miniature dioramas created by nuns from several orders in Europe from the 18th to 20th centuries—Coupau creates models of her own intimate spaces. Removing the doll that traditionally represents the room’s occupant, the artist conveys the signs of a precarious economy that renders housing and employment unattainable realities for an entire generation. In turn, *Endlessly, We Reboot* (2021) is a gender-marked animation inspired by a mask figure borrowed from René Magritte’s *Sheherazade* paintings (c. 1950). Instead of complying with the gesture of exotification present in Magritte’s work, she invests the figure with multiple feminine voices, mixing her own words with those written or sung by Trinh T. Minh Ha, Audre Lorde, Clarice Lispector, Virginia Woolf, Sheila Heti, Octavia Butler, Lana Del Rey, and FKA Twigs.

Emotional Labour (2024) touches on the question of speculation. Featuring an engraved tulip emoji, the work is a reminder of the *tulpenmanie* (1634–37), considered to have been the first historical economic crisis caused by speculative bubbles in forward markets. In ***Emotional Debt*** (2024), Coupau positions the problems of the asset-driven economy within the domestic sphere by printing the outline of the same tulip over photos she took upon moving into a newly purchased apartment, planned to be paid off, as it usually is, over many years. Other works take a more playful stance, such as ***Nightlights for Adults*** (2016) — assemblages designed to create comfort for those who fear being left in the dark.

Ook Clémentine Coupau toont in haar werk hoe persoonlijke herinneringen en grotere maatschappelijke thema's met elkaar verweven zijn. Haar reeks ***Affective Truths*** (2023–2025) bestaat uit kleine maquettes van de verschillende kamers waarin ze de afgelopen twaalf jaar woonde. Ze maakte deze uit kartonnen dozen die ze de voorbije jaren verzamelde van pakketjes die ze kreeg of van dozen waarmee ze haar bezittingen vele keren verhuisde. Coupau's modellen zijn geïnspireerd op de oude traditie van “nonnencellen”: miniatuurkamertjes gemaakt door kloosterzusters in de 18e en 19e eeuw. Traditioneel maakt een pop deel uit van deze kamer maar Coupau haalt deze net weg. Daarmee legt ze de vinger op de wonde van deze tijd, waarin betaalbaar wonen en werk voor veel jonge mensen haast onbereikbaar is geworden. In de video ***Endlessly, We Reboot*** (2021) brengt Coupau een gemaskerd figuur tot

leven, gebaseerd op Magritte's mysterieuze "Sheherazade"-schilderijen. In plaats van in te spelen op het exotisme van die figuur, geeft ze het meerdere vrouwelijke stemmen. Zij spreken of zingen teksten van onder andere Trinh T. Minh-Ha, Audre Lorde, Clarice Lispector, Virginia Woolf, Octavia Butler en FKA Twigs. In ***Emotional Labour*** (2024) stelt Coupau vragen over economische speculatie. Ze drukt steeds dezelfde tulpen-emoji – een symbool voor de tulpenmanie in de 17de eeuw – over foto's van haar nieuwe appartement. Een woning die, zoals bij velen, pas over jaren volledig zal zijn afbetaald. Zo toont ze hoe de economie ook in ons dagelijks leven doorwerkt.

Toch zit er ook humor in haar werk. In ***Nightlights for Adults*** (2016) maakt ze kleine lichtsculptuurtjes die ontworpen zijn om volwassenen die bang zijn in het donker troost te bieden.

• BIO'S •

Angyvir Padilla is an interdisciplinary artist living and working in Brussels, Belgium. Her practice is anchored in explorations of materiality and performativity, blending a variety of materials and media such as clay, wax, plaster, ceramics, photography, sound, video, and performance. Characterized by fluidity and movement, Padilla's works navigate reality in a non-linear, elusive manner. Her intimate practice, shaped by introspection and the embodiment of memory, explores cultural ties that ground us in the present while expressing a longing for the past. Delving into themes of belonging and domesticity, as well as the impact of sameness and otherness, Padilla's work is fueled by personal memories and her homeland, Venezuela, where ancestrality, displacement, and social history serve as means to investigate the self.

Angyvir Padilla has presented her work in solo and group exhibitions internationally, as well as in Belgium at M Leuven, S.M.A.K. Ghent, FOMU Antwerp, Kunstverein Friedrichshafen, Brakke Grond Amsterdam, and the Museum of Contemporary Art in Zagreb. She has completed residencies at, among others, Morpho Antwerp, the M-residency at Cas-co Leuven, and Fondation Fiminco Paris. Padilla has received awards from Friends of S.M.A.K. Ghent, SOFAM, and ArtContest Brussels. Her work *Virgy's Boutique* was recently acquired by the Flemish Government Collection and is now housed at Mu.ZEE in Ostend.

Angyvir Padilla is een interdisciplinair kunstenaar uit Venezuela die in Brussel leeft en werkt. Zij werkt met materialen zoals klei, was, gips, keramiek, foto's, geluid, video en

performance. Haar werk navigeert zich vaak vloeiend en niet in een rechte lijn: het is poëtisch en soms ongrijpbaar. Centraal in haar praktijk staan persoonlijke herinneringen, haar thuisland en de vraag wat het betekent ergens vandaan te komen en ergens bij te horen. Padilla nam deel aan solotentoonstellingen en groepsprojecten in binnen- en buitenland, waaronder M Leuven, S.M.A.K. Gent, FOMU Antwerpen en het Museum of Contemporary Art in Zagreb. Ze volgde residenties in Morpho Antwerpen, Cas-co Leuven en Fondation Fiminco in Parijs. Ze kreeg prijzen van onder andere Friends of S.M.A.K. Gent, SOFAM en ArtContest Brussels. Haar werk *Virgy's Boutique* werd onlangs aangekocht door de Collectie Vlaamse Overheid en is nu te zien in Mu.ZEE Oostende.

Anthony Ngoya lives and works between Belgium, the UK, and the Netherlands. Ngoya's practice engages with residues of collective memory, emotional archives, and diasporic longing. Drawing from personal and collective sources such as family albums, press archives, construction debris, and urban scraps, the artist investigates the construction of memory and identity through various processes of layering and diffusing images, objects, and materials. Ngoya holds a Bachelor's and an MA in painting from L'École nationale supérieure des arts visuels de La Cambre, Brussels. He recently completed a residency at De Ateliers in Amsterdam. His work has been exhibited at De Studio (Antwerp), Artwell Residency (Amsterdam), The Constant Now & S.M.A.K. (Ghent), Horst Arts and Music Exhibition (Vilvoorde), Ballon Rouge (Brussels), Publiek Park (Ghent), Marrs House

for Contemporary Culture (Maastricht), and Kanal Centre Pompidou (Brussels). He is represented in the public collection of Musée d'Art Contemporain Africain Al Maaden–MACAAL, Marrakech.

Anthony Ngoya woont en werkt in België, het Verenigd Koninkrijk en Nederland. In zijn werk onderzoekt hij collectieve herinneringen, emoties en verlangen vanuit de diaspora. Hij gebruikt foto's uit familiealbums, persarchieven, bouwafval en stedelijke resten. Zo toont hij hoe identiteit ontstaat uit beelden, objecten en materialen.

Ngoya studeerde schilderkunst aan La Cambre (Brussel) en behaalde er ook een master. Hij voltooide een residentie bij De Ateliers in Amsterdam. Zijn werk werd getoond bij onder meer De Studio (Antwerpen), The Constant Now & S.M.A.K. (Gent), Ballon Rouge (Brussel) en Kanal–Centre Pompidou (Brussel). Zijn werk zit in de collectie van het Musée d'Art Contemporain Africain Al Maaden–MACAAL in Marrakech.

Benjamin Mengistu Navet (b. 1994, Ethiopia) was born in Addis-Abeba, grew up in France and lives in Brussels. Interested in the history of weaving and the dialogue between industry and craftsmanship, he investigates textiles in their connection with different domains such as industry, music and dance. Looking at how they are produced, he explores it as carriers of identities.

Navet studied Fashion Design at La Cambre, in Brussels and Textile Design at KASK School of Arts, Ghent. Navigating between different approaches to textiles and fashion, he passed by Margiela's knitwear studio in Paris and was later selected for the TaDA residency in Switzerland, where he worked closely with textile industries to develop new pro-

jects. In Belgium, he works on several projects in Brussels and Flanders, having had exhibitions at NW Aalst, Komplot, The Constant Now, and Ballon Rouge Gallery (invited by Please Add Color). He has collaborated with choreographer Stanley Ollivier and most recently with Swiss artist Axelle Stiefel on a project for the Sculpture Garden Biennale Geneva.

Benjamin Mengistu Navet (1994, Ethiopië) groeide op in Frankrijk en woont momenteel in Brussel. Hij verdiept zich in weefkunst en het spanningsveld tussen ambacht en industrie. Textiel gebruikt hij als drager van identiteit. Navet studeerde modeontwerp aan La Cambre en textielontwerp aan KASK Gent. Hij werkte bij Martin Margiela in Parijs en werd geselecteerd voor de TaDA-residentie in Zwitserland, waar hij samenwerkte met textielbedrijven. In België presenteerde hij werk in Aalst, Brussel, Gent en Antwerpen. Hij werkte samen met choreograaf Stanley Ollivier en de Zwitserse kunstenaar Axelle Stiefel voor de Sculpture Garden Biennale Genève.

Clémentine Coupau (b. 1988, France) is an artist and educator living and working in Brussels. Her artistic practice is grounded in research and reflection, where personal stories and real-life interactions merge with literature, cinema, cultural studies, and art history. Coupau creates speculative, diaristic accounts and trains of thought in the form of films, texts, drawings, prints, and sculptures. Her work captures seemingly ordinary experiences—such as friendship, attachment, presence, loss, and intimacy—through a distinctly female and feminist gaze. While informed by her personal biography, readings, and encounters, her practice gently opens up spaces for collective resonance and

shared emotional experience. This multiplicity is further enriched by intertextual references to feminine literature, poetry, and pop culture, appearing either as direct citations or as more subtle, coded imagery.

Coupau studied at the Städelschule in Frankfurt (DE) and the École des Beaux-Arts de Bordeaux (FR). Her work has been exhibited at Glasgow Project Room (Glasgow, UK), Spare Wheel (Brussels), New Jörg (Vienna, AT), Brussels Gallery Weekend, WIELS Open School (Brussels), c-o-m-p-o-s-i-t-e (Brussels), Komplot (Brussels), Beursschouwburg (Brussels).

Clémentine Coupau (1988, Frankrijk) is kunstenaar en werkzaam als docent in Brussel. Haar werk is gebaseerd op onderzoek en reflectie. Ze combineert persoonlijke ervaringen met literatuur, film en kunstgeschiedenis. Ze maakt films, teksten, tekeningen, prints en beeldhouwwerken over thema's als vriendschap, hechting, verlies en intimiteit – vanuit een vrouwelijke, feministische blik. Ze nodigt het publiek uit om haar verhalen te voelen en er een eigen emotionele wereld bij te ontdekken.

Coupau studeerde aan de Städelschule Frankfurt en de École des Beaux-Arts Bordeaux. Ze exposeerde onder meer bij Glasgow Project Room (VK), WIELS Open School (Brussel), Komplot (Brussel) en Beursschouwburg (Brussel).

Leïla Pile (b. 1993, Belgium) lives and works in Brussels. Her textile practice is conceptual, performative and craft-based. Her own body, used as a measuring tool, plays a central role in it. Through different media, she preserves the memory of gestures and questions regarding the possibilities of tracing lines in the space.

Graduated with a Master's degree in textile design at ENSAV La Cambre in 2018.

Her work has been shown in Belgium, France and Portugal. More recently, she showed at the Boghossian Foundation (Brussels), at had her first solo show at Espace LRS52 (Liège). She has been a resident at ISELP and RAVI (Brussels). In 2022 she was awarded the Acquisition Prize at the Contextile Biennial. She is currently in residency at TAMAT in Tournai

Leïla Pile (1993, België) woont en werkt in Brussel. Ze maakt conceptueel en ambachtelijk textielwerk, waarbij ze haar eigen lichaam gebruikt als meetinstrument. Ze beantwoordt vragen over ruimte en beweging door het verleden in textiel vast te leggen.

Ze studeerde Textiel aan ENSAV La Cambre (2018) en is genomineerd voor de Acquisition Prize bij Contextile Biennale. Ze was artist in residence bij ISELP en RAVI (Brussel), en exposeerde in België, Frankrijk en Portugal.

Sarah Duby (b. 1984, France) is a visual artist whose work explores the intersections of painting and photography, with a practice rooted in the hybrid cultures of analogue and digital image-making. Her studio serves as both a conceptual and technical foundation for her work. Duby embraces a language that merges light, photographic paper and primed canvas. Duby presented works at Bikini (Lyon), Off the Rail (Clermont-Ferrand), La Centrale Ars (Ruoms), Factatory (Lyon), Ensa (Limoges), art3 (Valence), Tôlerie (Clermont-Ferrand), Château des Adhémar (Montélimar) and Ensad (Limoges).

Sarah Duby is een beelden kunstenaar wiens werk het raakvlak tussen fotografie en schilderkunst onderzoekt, met een praktijk geaard in de hybride cultuur van analoge en digitale beeld-maken. Haar studio is zowel een conceptueel als technisch fundament voor haar werk. Duby omarmt een taal die licht, fotografisch papier en een voorbereid doek mengt.

Duby presenteerde werk bij Bikini (Lyon), Off the rail (Clermont-Ferrand), La Centrale Ars (Ruoms), Factatory (Lyon), Ensa (Limoges), art3 (Valence), Tôlerie (Clermont-Ferrand), Château des Adhémar (Montélimar) en Ensad (Limoges).

Laila Melchior (b.1988, Brazil) is a writer and curator whose practice unfolds into exhibition-making, public programming, forms of writing and critical approach. Investigating the threshold of individual creation and collaborative bodies, she often works by creating together, mediating encounters and embracing non-dominant perspectives in this process. She works as Studio Coordinator at Level Five—Artist Cooperative Brussels and runs the Young Curators' Programme at the Belgian Pavilion, Venice Biennale Arte.

Among other shows and programmes, she has recently curated *Als een leeuw in een kooi*, solo show by Elen Braga at CC Strombeek (Grimbergen) and the group exhibitions *L'ordre des choses* at Espace Frans Krajcberg (Paris); *Dear Yves*, at KIOSK (Ghent); *Three Tropes for Entropy* at Jester (Genk) and *Superfícies Sensíveis* at Caixa Cultural (Rio de Janeiro). Laila Melchior has a postgrad degree in Curatorial Studies from KASK & Conservatorium, University College Ghent.

She holds an MA in Media Technologies and Aesthetics and a BA in Audiovisual, both obtained at UFRJ—Federal University of Rio de Janeiro.

Laila Melchior is een schrijver en curator wiens praktijk vorm krijgt in tentoonstellingen, publieke programma's, schrijfvormen en een kritische aanpak. Ze werkt vaak op een manier van samen creëren, op de drempel tussen individuele creatie en samenwerkende lichamen, waarbij ze ontmoetingen medieert en niet-dominante perspectieven in het proces omarmt. Ze werkt als Studio Coördinator bij Level Five – Kunstenaars Coöperatieve Brussel en rent het Young Curators' Programme bij het Belgische Paviljoen, Venetië Biennale Arte.

Ze cureerde onlangs onder andere *Als een leeuw in een kooi*, een solo show van Elen Braga by CC Strombeek (Grimbergen) en de groepstentoonstellingen *L'ordre des choses* bij Espace Frans Krajcberg (Parijs); *Dear Yves* bij KIOSK (Gent); *Three Tropes for Entropy* bij Jester (Genk) en *Superfícies Sensíveis* at Caixa Cultural (Rio de Janeiro). Laila Melchior heeft een postgraduaat in Curatorial Studies van KASK & Conservatorium Gent. Ze heeft een MA in Media Technologies and Aesthetics en een BA in Audiovisual, beide verkregen bij UFRJ – Federal University of Rio de Janeiro.

• ERNEST ALBERT INVITATIONAL •

21 juni — 31 augustus
De Garage, Onder den Toren 12,
2800 Mechelen

The *Ernest Albert Invitational* was named after the director of the Academy of Mechelen between 1949 and 1965. In the wake of his passing, his widow left a legacy to the city of Mechelen to finance an art prize. The competition is open for professional visual artists, who are either born, have studied or are based in Belgium. The prize of 7500 euros is given every two years.

In 2025, the *Ernest Albert Invitational* is being coordinated by Kunsthall Mechelen for the first time. Its regulations were revised in consultation with the Committee of the Ernest Albert Invitational, opting from now on for a format inspired by a sporting event in which players can compete by invitation only. Kunsthall Mechelen can count on an interchanging jury, consisting of two members of their advisory board and two external curators. For this year's edition, the jury – consisting of **Laura Herman, Zeynep Kubat, Sorana Munsyaand Herman Van Ingelgem** – selected the following four artists: **Clémentine Coupau, Benjamin Mengistu Navet, Anthony Ngoya and Angyvir Padilla.**

Ernest Albert Invitational is vernoemd naar de man die van 1949 tot 1965 directeur was van de Academie Mechelen. Ter nagedachtenis liet zijn weduwe een legaat achter aan de Stad om een kunstprijz financieren. De wedstrijd staat open voor professionele beeldende kunstenaars die geboren zijn, wonen, gestudeerd hebben of werken in België. De prijs wordt om de twee jaar toegekend en bedraagt € 7.500.

De *Ernest Albert Invitational* wordt dit jaar voor het eerst gecoördineerd door Kunsthall Mechelen die het reglement actualiseerde in overleg met het Comité Ernest Albert.

Invitational is een term die uit de sport komt en verwijst naar een toernooi waaraan de spelers op uitnodiging deelnemen. Voor de selectie steunt Kunsthall Mechelen op een wisselende jury met twee leden van de adviesraad van Kunsthall Mechelen en twee externe curatoren. Dit jaar selecteerde de jury - bestaande uit **Laura Herman, Zeynep Kubat, Sorana Munsya en Herman Van Ingelgem**- volgende vier kunstenaars: **Clémentine Coupau, Benjamin Mengistu Navet, Anthony Ngoya en Angyvir Padilla.**

• OVER KUNSTHAL MECHELEN •

Kunsthal Mechelen is a generous, open house for contemporary art. Operating without a central location, the Kunsthal's programme will unfold across various spaces throughout the city, including public space.

As a multi-faceted art house, Kunsthal Mechelen offers a haven to a myriad of voices and faces. Rotating formations of artists, curators, thinkers and collectives bring the house to life in a program that refuses to be confined to a singular artistic framework. In consultation with an advisory committee, orientations are redefined, welcoming both new and familiar voices—young and experienced, local and international, more and less established. Fair compensation, care and support are provided for all contributors. Kunsthal Mechelen is open, agile, mixed. The program stands for flexibility, depth, and a departure from fixed formats, challenging established patterns of expectation. It is polyamorous and unpredictable; it moves and transforms to the cadence of a changing society and art field. The institution seeks to show art that questions, researches, and imagines the world in all of its complexity. It wants to bring compelling, innovative—yet also critical—perspectives on life and society, engaging in dialogue with the city and its inhabitants. Kunsthal Mechelen aspires to be a hospitable meeting space with an eye on local development. All are invited at Kunsthal Mechelen. We encourage dialogue, reflection, and critique. Kunsthal Mechelen likes hearing from you, and would love to engage in conversation.

Kunsthall Mechelen is een genereus huis dat zich verspreidt over verschillende locaties doorheen Mechelen, zowel binnen als buiten. Als veelzijdig kunstenhuis biedt Kunsthall Mechelen een veilig onderkomen voor vele stemmen en gezichten. Wisselende constellaties van kunstenaars, curatoren, denkers en collectieven brengen het huis tot leven in een programma dat zich niet laat beperken tot één vast artistiek kader. In overleg met een adviesraad worden richtingen aangewezen en nieuwe en vertrouwde stemmen aangebracht: jong en ervaren, lokaal en internationaal, meer of minder professioneel. Ze worden fair verloond en met aandacht en zorg ondersteund.

Kunsthall Mechelen is open, beweeglijk, gemengd. Het programma is flexibel en ongebonden aan vooropgestelde formats. Het is gelaagd en doorbreekt verwachtingspatronen. Het is polyamoureuus en eigenzinnig; het beweegt en transformeert mee op de cadans van een veranderende maatschappij en kunstenveld. De werking wil kunst tonen die de wereld bevraagt, onderzoekt en verbeeldt in al haar complexiteit. Ze wil spannende, vernieuwende - en ook kritische - perspectieven brengen op leven en maatschappij, in dialoog met de stad en haar bewoners. Kunsthall Mechelen wil een gastvrije ontmoetingsruimte zijn met oog voor lokale ontwikkelingen. Iedereen is welkom bij Kunsthall Mechelen. We staan open voor dialoog, reflectie en kritiek. Kunsthall Mechelen hoort graag van je, en gaat graag het gesprek aan.

• COLOFON •

Curator: Laïla Melchior

Kunstenaars: Clémentine Coupau, Sarah Duby, Benjamin Mengistu Navet, Anthony Ngoya, Angyvir Padilla, Leïla Pile

Grafische vormgeving: Victor Verhelst

Vormgeving ontvangstruimtes:

Victor Verhelst en Niels Raoul Boone

Coördinator: Steven Op de Beeck

Teksten: Laïla Melchior

Redactie: Jessica Meuleman,

Anne Van de Voorde, Steven Op de Beeck

Productie: Jessica Meuleman

Opbouw en techniek: Lars Van Vlasselaer,
Stephen Verstraete en Nacho Vargas

Met de steun van het Comité Ernest Albert

Kunsthall Mechelen: Sarina Bongaerts, Jessica Meuleman,
Steven Op de Beeck, Anne Van de Voorde, Nacho Vargas,
Lars van Vlasselaer

Adviesraad Kunsthall Mechelen: Amina Iddrisu, Hans Martens, Herman Van Ingelgem, Klaartje Heiremans, Laura Herman, Moussa Don Pandzou, Pamela Peeters, Sarah Hendrickx en Sigrid Bosmans.

Bijzondere dank aan: de uitgenodigde kunstenaars, schepen Kristof Calvo, Steven Defoor, Joke Somers, Dice vertaling, Lennert Boonen, Kris Hubbaut, Hans Op de Beeck, Wilfried Vanderavert, Lavinia Wouters, Sam De Wit, Tomas Schilders, Christel Mievis, Marjoleine de Moor, Marijke Wienen, en actiegroep de Garagisten.

Kunsthall Mechelen

Onder den Toren 12

2800 Mechelen

015 29 40 10

kunsthall@mechelen.be

www.kunsthallmechelen.be

DE GARAGE
ONDER DEN TOREN 12
2800 MECHELEN

WWW.KUNSTHALMECHELEN.BE

